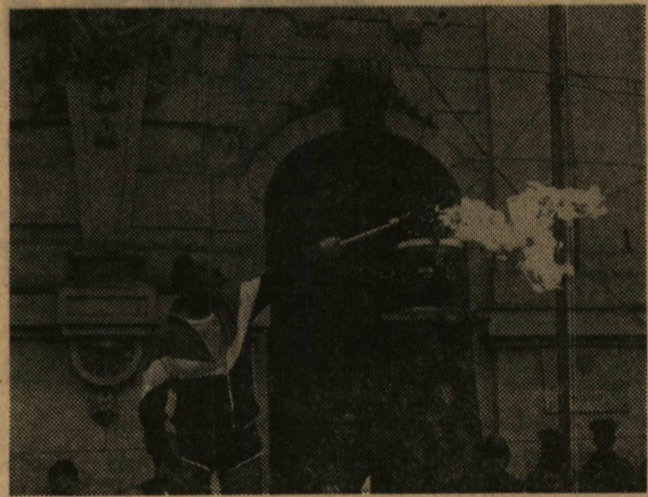

Maratoni futóverseny

Huszonnyolcadszor rendezték meg Szegeden a Nemzetközi Barátság Maraton versenyt, melyen — a hazaiakon kívül — kilenc ország képviselőiben indultak atléták. A szokásosnál gyengébb mezőnyben az ózdi Póczos Gyulának 2:28.31 órási idő is elég volt a győzelemhez. Teljesítette a távot Váradi Zoltán (Szegedi TK) és Sótónyi Sándor (JATE SC) is. Serfőző Ildikó pedig, aki ugyancsak főiskolás, a nők kismaratoni távján (21 km) harmadikként ért célba. Felső képünkön (Fotó: Somogyi Levente) Temesvári Gyula volt atléta meggyújtja a maratoni lángot. Alsó képünk (Fotó: Pataki Zoltán) a rajt pillanatait ábrázolja.

Atlétasikerek

Nyíregyházán rendezték meg az idén az atléták országos egyetemi és főiskolai bajnokságát, melyen a Szegedi Tanárképző Főiskola hallgatói kiemelkedően szerepeltek. A legtöbb aranyérmet nyerték (nyolcat), s az összesített pontversenyben is csak a Testnevelési Főiskola csapata előzte meg őket. **Eredmények.**
Férfiak. 1500 m: 2. Kiss János 3:58.3, 110 m gát: 1. Villányi Balázs 14.7, 3000 m akadály: 2. Hegyes István 9:34.6, Távol: 2. Szinger 702

800 m: 1. Kiss János 1:43.3, **Diszkosz:** 1. Ladányi Zsigmond (JATE) 51.12.
Nők: 100 m: 1. Szopori Erika 12.5, 400 m: 1. Szabó Erzsébet 54.3, 2. Szopori 54.7, 1500 m: 2. Cseh Andrea (JATE) 4:38.9, 100 m gát: 1. Garzó Erika 14.9, 4x100 m: 1. Szegedi TK 48.6, **Diszkosz:** 2. Kertész (SZOTE) 47.98, 200 m: 1. Szopori 24.6, 2. Szabó 24.7, 800 m: 1. Kósa Erika 2:15.7 (A meg nem jelöltek valamennyien a Szegedi TK hallgatói.)

Tudományegyetemek Tömegsport Kupája

Csak az időjárás fogadta kegyeibe a JATE közel 40 fős sportkudócsapatát Budapesten. A fővárosban rendezték meg négy város (Pécs, Debrecen, Budapest, Szeged) tudományegyetemének sporttalálkozóját, a már hagyományos TETK küzdelmeit. A hallgatók férfi, női kézilabda, férfi, női kosárlabda és asztalitenisz sportágakban mérték össze erejüket, felkészültségüket. Előjáróban csak az időjárást dicsértem, és nem alaptalanul. A sporttalálkozó szervezése, rendezése nem volt méltó a korábbi versenyek színvonalához (rangjához). A szálláshely, továbbá a reggeli és vacsora egy szakközépiskola kollégiumában volt. Tudom, sós régi épület vár tatarozásra, felújításra, de ezek a technikai körülmények minden képzőletet felül (ill. alul-) múltak. Omladozó vakolat, a fekhelyek minősége, a tisztaság (WC, túsoló), a melegvíz időszakossága nem nevezhető kedvezőnek. A reggeli mindkét napon azonos volt, a vacsora mindkét esetben hideg és szinte élvezhetetlen. A versenyek színhelyének meközelítése a szállástól (ELTE budai kollégium) jó csatlakozással közel egy óra ba tellett. A rendezők korábbi ígéretétől eltérően nem biztosítottak külön autóbust, sem a helyi közlekedésre jegyeket.

ami az amúgy is borsos részvételi költségeket tovább növelte. Csak egy példa: 1 fő szállásköltsége naponta 60 Ft + 50 Ft mosatás + 45 Ft felügyeleti díj (csak a férfi kézilabda csapatnál eltűnt 500.-Ft és egy napszemüveg a szállásról!)
A sok negatívum mellett ami pozitívként könyvelhető el, az a JATE csapatainak magatartása és eredményessége.
A következő eredmények születtek:
Kézilabda, női: JATE—KLTE 16:11, ELTE 28:3
1. JATE, 2. KLTE, 3. ELTE.
Kézilabda, férfi: JATE—ELTE 20:11, —JPTE 19:18, —KLTE 19:16.
1. JATE, 2. JPTE, 3. KLTE.
Kosárlabda, női: JATE—ELTE 45:27, —KLTE 30:29, —JPTE 31:23.
1. KLTE, 2. JATE, 3. JPTE.
Kosárlabda, férfi: JATE—KLTE 61:35, —ELTE 41:40, —JPTE 43:41.
1. JATE, 2. ELTE, 3. KLTE.
Asztalitenisz, csapat: 1. ELTE, 2. JPTE, 3. JATE.
Vegetáriánus: 1. JATE, 2. ELTE, 3. KLTE.
Összesített pontverseny: 1. (egyben a tudományegyetemek Tömegsport Kupájának ideai győztese) JATE (20 pont), 2. KLTE (12 pont), 3. ELTE (12 pont), 4. JPTE (10 pont).
GYARMATI LAJOS testnevelő tanár

A sportélet rejtelméi

Ügyek, ügyek — de meddig és minek?

Vajon miért van az, hogy a magyar sportéletben hétről hétre felkavarja valamilyen „ÜGY” az izgalmat? Vajon ez a sport természetes velejárója, vagy csak nálunk van így? Valószínűleg utóbbi megállapítás a helyes. Hogy miért? Azok az esetek, amik napokra (hetekre) témát adnak az embereknek, rendszerint nem fejelemi vétségek, hanem sportéletünk szabályozó mechanizmusainak letisztázatlanságából erednek. Itt van például két, a közelmúltban keletkezett „vihár”. Az első osztályból már kiesett Diósgyőr két labdarúgója a másodosztályban még a benmaradásért küzdő Kazincbarcika igazolt. Az egyesületek megegyeztek, a szabályok erre lehetőséget adnak. Az MLSZ azonban — átigazolások után — nem adott játékgengedélyt. S igaz ugyan, hogy nem teljesen sportszerűen járt el a két egyesület, s hogy az eset gyakorlattá válása alaposan megváltoztatná bajnokságok végén az erőviszonyokat. De milyen joggon hagyja figyelmen kívül az MLSZ azt a szabályt, amit ő maga alkotott? Hova vezetne (s vezet is) az, ha a szabályoktól függetlenül „egyedi elbírálásokra” ad magának lehetőséget a labdarúgó (vagy bármely más) szövetség?

A másik eset az ökölvívóknál történt. Ki induljon szupernehézsúlyban az olimpiai selejtezőn? A dolog azóta — sajnos — az Olimpiától való távolmaradásunk következtében jelentőségét veszítette, a „háttérzajok” miatt mégis említésre érdemes. Nem volt ugyanis előre megmondva: mi szerint döntenek az indulás jogáról. Így — saját szempontjai alapján — mindkét pályázó a saját indulását vélte jogosnak. Az eset egyébként szinte „szokványosnak” nevezhető sportéletünkben. A legtrikább eset, hogy a válogatási elvek, szintek, normák egyértelműen meghatározottak lennének. Ennek egyik „szép példáját” Balczó András mesélte el a Küldetés című filmben. Még a montreali olimpia előtt vita volt az öttusa-csapat harmadik emberének személyét illetően. A három válogatóversenyen a két jelölt egyike mindháromszor megverte a másikat. „Természetesen” a másik utazott mondván: előbbi sportoló győzelmei nem voltak „elég meggyőzőek”. Erre mondta Balczó fanyar humorral: három versenyen nem verhettem meg négyszer!

Az „ügyek” egy része tehát a válogatás kritériumainak nem elég egyértelmű tisztázásából ered. Gyánítható, ez nem is éppen véletlen: így mindig meg lehet találni a kiskaput arra „érdemesebb” emberek beválogatására, a „magasabb szempontból” kiküldetésre érdemes sportoló indítására, ami magyarul annyit jelent: befolyásosabb patrónusa, netán keresztapja, nagybácsija van. Hogy a sportéletben is működnek a más-hol szokásos mechanizmusok — ezen talán meglepődni sem érdemes.

Ugyancsak gyakran kavarnak port azok az esetek, amikor a sportolókat nem a „közönséges” állampolgárokkal azonos módon bírálják el. Mindebből általában addig nincs felfordulás, amíg „fut a szekér”. Sok mindent elnéznek nekik, s később ebből adódnak a gondok. Nemrégiben az egyik csapattól távozó sportember búcsúzóul „ki akart pakolni”, mire figyelmeztették: az ő kacsafarmjáról is lehet mesélni. Ezzel kapcsolatban két kérdés vetődik föl az emberben: ha mindenkinek lehet, működhet kacsafarmja, miért lehet e sportembert ezzel sakkban tartani? Ha pedig másnak nem lehet, neki nézik el?

Bár főleg korábbi időszakokban volt jellemző, hogy a legjobb sportolókra és a sportvezetőkre más szabályok vonatkoztak, ennek nyomai napjainkban is bőven föllelhetők. S ugyanigy jellemző az is: ha valaki egyszer kegyvesztetté válik, a büntetés is nagyobb, mint a sikerkorszakban. Fényes példa erre a hajdani bokszoló-válogatott londoni lopásának ügye. Nagy volt a felháborodás, eltusolni nem lehetett, hát odaszóztak nekik: gyakorlatilag örökre elváltátok a pályájukat. Más területen hasonló eset a szegedi labdarúgóé. Kuné, akit — példát statuálva — a szokásos egy év helyett négy évre zártak ki a kedvezményes átigazolásból. S hogyan kell valakit rosszul fejelemni? Erről talán Klampár Tibor tudna sokat mesélni... Amikor még lehetett volna nevelni, mindent elnéztek neki, amikor már nem lehetett, akkor túlzásba vitték a fejelemést, büntetést.

Sokkal egyértelműbb, mindenkire érvényes szabályokra lenne tehát szükség. Ne gondolja a sportoló, hogy eredményei miatt ő különleges bánásmódban részesülhet, de ugyanakkor a válogatás szempontjaival tisztában lehessen.

Túlzás lenne persze azt várni, hogy gyors változás lehetséges e téren — hisz, mint említettük, ehhez nemcsak a sportélet gyakorlatának kellene megváltoznia — mégis: a tisztaságra, az egyértelműsége való törekvés kell hogy legyen a tendencia.

BALOGH TAMÁS

Előrelép-e a Volán?

Vágyak és realitások a csapat jövőjében

A kézilabda szegedi ráiongói közül valószínűleg a tavaszi idény végén sokan fölteszik a kérdést: mi várható a továbbiakban a Volán SC csapatától? Ragyogó sikerek, teltházak, emlékezetes mérkőzések melletti néhányszor nagy csalódást is okozott már szurkolóinak az együttes. A sportban meglévő „egyszer fenn-egyszer lenn” elméletet ismerve ez természetes is volna, a külső szemlélő azonban joggal érezheti úgy: a Volán kézilabda még nem értek el arra a — tudásuk alapján elérhető — csúcspontjára, ahonnan a kisebb visszacsúszások törvényszerűek. S ha ennek okát a játékkukban keressük, elég csak egy-két hazai (!) mérkőzésük eredményét megnézni. Bp. Honvéd—Sz. Volán 38:32. Sz. Volán—FTC 34:34. Sz. Volán—Dél 41—30. 70:66 és 71 (!!) gól esett ezeken a meccseken, ami — figyelemmel véve az olimpiai, világbajnoki mérkőzések 40—45-ös góllátágát — rettentően sok. Erényét és hibáját egyaránt mutatják a csapatnak az eredmények: kitűnő, gyakran szívbőrázó támadójáték dicsérete mellé azt is hozzá kell tenni: ez cseppet sem tudatos, inkább szellemes ötletjátékon alapul, „beterveze”. Lele és Tóth átlövés-bombáit, Szabó és Szabadits fífikás, sokszor bravúros penge-góliat, Tenke elfutásait. Ezek azonban — megfelelő szinten elsajátított figurális játékkal kombinálva — olyan eredmények, melyek méltán emelhetnék akár a világ (!) legjobb csapatainak sorába is a Volánt. Ha a védekezés színvonala ugrásszerűen emelkedne, Nagy kérdés azonban: nem tudnak-ezek a fiúk védekezni, vagy csupán nincsenek erre — anyagiilag — készítve?

Vajon a jól védekező játékos éppoly megbecsült ember a csapatban, mint aki csak a góllövésben „emlékszen”? Erről kérdezősködtünk az együttes edzőjénél, szakvezetőjénél.
Ludányi Márton novemberben vette át az edzésék irányítását. Ő így vall a védekezés problémáiról:
— Jellemző az egy-egy elleni védekezés nálunk, amiből adódhat a továbbfejlődés lehetősége: az egymást segítő csapatvédekezés. Ez azért nagyon nehéz, mert az idők során sokféle rendszerű védekezést tanultak a fiúk, ami elvileg nem rossz, összehangolni azonban gond. A döntő cél tehát a csapatvédekezés kialakítása, s ennek útján haladunk. Szinte minden edzésen van alapmozgás vagy alapelem gyakorlása, egyéni, csoportban, labdával vagy anélkül. Nagy kérdés azonban, hogy a tanultak mikor válnak alkalmazottakká. Ebben a kiszámíthatatlan, szubjektív tényező a fiúk hozzáállása. Még egy fontos dolog a védőteljesítmény megítélésében, hogy a csapat egyike azoknak az NB I-ben amelyek nem agresszívek. Egy-

szerűen a játékosok emberi jellemzői, vérmérséklete miatt. Ez különben szimpatikus dolog, de a kézilabdában hátrány, s ezen is próbálunk változtatni.

Hogyan látja mindezt Szűcs József szakosztályvezető?

— A szakmai munkába, az edző tevékenységébe mi nem szeretünk beleszólni. A szokásos értékelésekor azonban a védekezőmunkára is kitérünk, és elmarasztaljuk annak hiányosságait.

— Legnagyobb hiba az egvoldalas védekezésünk — veszi át a szót Molnár Ferenc technikai vezető. — Amíg Bartalos itt volt, ő korrigálta a teljesítményével ezeket a hibákat. Jelenlegi közepesen gyengébb kapusaink, Grandean és Veszte erre nem képesek (beszélgetésünk időszakában Oláh Z. sérült volt — B. T.) Rapszodikus a teljesítményük, csak néha hoznak jó formát. Fogvatékoság az is, hogy nem blokkolnak a játékosok, ami pedig csak annyin múlik, hogy fölteszik-e a kezüket, vagy nem.

— Kik döntenek a játékosok premizálásáról, és figyelembe veszik-e kellően a védőmunkát is? — kérdeztük újból Szűcs Józsefet.

— A prémiumok elosztásakor az edzővel közösen döntünk, de az ő véleménye a döntő. Differenciált az elosztás, és észrevehető a különbség a jól-rosszul védekezők között is. Úgy érzem, megfelelően ösztönzünk a jobb munkára.

— Ha már az értékelésnél tartunk: milyen helyezéssel lenne elégedett a szakvezetés a bajnokság végén?

— Az 1.—3. hely valamelyike lenne reális. De én bízom abban, hogy előbb-utóbb bajnok is lesz ez a csapat.

— A jelenlegi játékosállományról?

— Igen, ezeket a fiúkat — a hiányosságokat kiküszöbölve — képesek tartom a jobb eredményre.

Hadd tegyük hozzá: a szakosztályvezető vágya bizonyára sok ezer szegedi szurkoló reményével találkozik. Ehhez azonban a védekezés szívós, kitartó munkával történő javításán kívül még egy jó kapusra (például egy jó formában lévő Oláh Zoltánra), és irányítójátékosra is szükség van. Talán megfontolandó az is: a premizálás jelenlegi rendszere kellőképpen ösztönöz-e a folyamatos magasabb szintű munkára. Kifejezi-e az edzésen és mérkőzésen mutatott teljesítmény és hozzáállásbeli különbségeket. Ez ugyanis meglehetősen fontos, mondhatnánk: egyik kulcskérdése annak a — nagyon vágyott — törekvésnek, hogy a meglévő lehetőségeket kihasználva, sőt továbbfejlesztve, Szeac bajnokcsapatot ünnepelhesen kézilabdában. Később akár valamelyik nemzetközi kupában is...
(—balogh—)

HÍREK

Veszprém térségében rendezték meg a tájékozódási futók idei országos egyetemi és főiskolai bajnokságát. A SZOTE indulói közül az egyéniben Stef Györgyi vezető pozícióban eltájtalta magát, s így csak a hatodik helyen ért célba. Váltoiban jobban sikerült a szereplés: Fazakas Évával és a JATE hallgató, Francia Gabriellával kiegészülve a dicséretes harmadik helyet sikerült megszerezni.

A közelmúltban az újsze-

gedi Sportsarnok adott otthont a város karate klubjainak második stíkus és szabadküzdelem bemutatójának. A helyi egyesületek mellett szerepeltek a kassai egyetem goju-ryu versenyzői is. A karate növekvő népszerűségét jelezte a több száz érdeklődő, ugyanakkor a bemutató a versenyszerű sportolástól eleddig elzárkózóknak hírverésül is szolgált.

A résztvevő stílusok képviselői között a JATE SC taekwon-do szakosztálya is bemutatta fölkészültségét. A szabadküzdelemben az egyetemi csapat első helyezést ért el.